

Адвентистський ВІСНИК

№ 2 (332)
лютий 2018

Бог є любов

R 500 РОКІВ
РЕФОРМАЦІЇ

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

Погоня за земным

Многие считают, что число 666 – число дьявола. Но Библия утверждает, что число зверя – человеческое. Данное утверждение означает, что число 666 может иметь отношение к любому из нас, а не только к папству. Каким же образом число 666 может быть связано с моей жизнью? Значит ли это, что моя принадлежность к Церкви Остатка, а не, например, к католической церкви, полностью обезопасит меня от получения «начертания зверя»?

Бути на
своєму
місці

4

Достойные
Вечери
Господней

6

Будуйте свої
стосунки
з Богом

14

Бог действует
необычным
образом

14

ПОГОНЯ ЗА ЗЕМНЫМ

Что вам известно о числе 666, «числе зверя»? Это число упоминается в Библии в книге Откровение 13:16-18: «И он сделает то, что всем, малым и великим, богатым и нищим, свободным и рабам, положено будет начертание на правую руку их или на чело их, и что никому нельзя будет ни покупать, ни продавать, кроме того, кто имеет это начертание, или имя зверя, или число имени его. Здесь мудрость. Кто имеет ум, тот сочти число зверя, ибо это число человеческое; число его – шестьсот шестьдесят шесть».

В мире отношение к этому числу неоднозначно. Среди многочисленных фобий, которыми страдают люди, есть и психологическая боязнь «трех шестерок». Человек испытывает иррациональный страх, слыша или видя число 666. Тем же, кто не страдает этой фобией, «число зверя», так или иначе, внушает опасения. В больших гостиницах, например, вы не найдете комнату № 666. В орнаменте паспортов, в магнитных лентах банковских карт, индивидуальных номерах, присваиваемых госслужбами, некоторые видят пресловутое «число зверя». «Это же начертание зверя!» – восклицают они и отказываются получать документы или пользоваться платежными картами. Если бы все было так просто! Отказался от паспорта – и все: ты не получишь начертания зверя. Но такая точка зрения не имеет ничего общего с библейским учением. Слово Божье открывает нам аспекты истинного значения этого числа.

В приведенном выше стихе, в частности, говорится: «*Здесь мудрость*». Какого человека Библия называет мудрым? Того, кто доверяет Богу и общается с Ним. Только такому человеку могут быть открыты тайны библейских пророчеств. Далее говорится: «*Кто имеет ум, тот сочти число зверя, ибо это число человеческое*». Пророк пишет: «Сочти», то есть «сосчитай». Иоанн не имеет ввиду простые подсчеты, ведь считать умеют почти все, и не только верующие! Слово «сочти», скорее всего, означает «пойми и выясни». Библейский текст призывает нас не к простому арифметическим действиям, а к глубокому исследованию вопроса о значении «числа зверя».

Об одном из возможных значений числа 666 мы знаем благодаря профессору Андреасу Хелвику. В 1612 году он опубликовал свое исследование в книге «Римский антихрист». Хелвик подсчитал числовые эквиваленты папского титула на нескольких языках и обнаружил, что формулировка *Vicarius Filii Dei* дает «число зверя». Позже протестанты активно использовали подсчеты Хелвига как аргумент против Папы Римского.

Библейское пророчество, записанное в 13-й главе книги Откровение, говорит о религиозной системе папства и отступившем от Бога протестантизме, соединившемся с мощью государственной власти для продвижения своих догм. Об этом пишет и вестница Божья: «Зверь», упоминающийся в этой вести, к поклонению которому понуждает зверь с двумя рогами, – это первый, или подобный барсу зверь (Откр. 13 гл.) – папство. «Образ зверя» символизирует ту разновидность отступнического протестантизма, которая выйдет на историческую арену, когда протестантские церкви обратятся за помощью к гражданской власти для принудительного распространения своих доктрин... Отвергая установление Божье [соблюдение субботы], являющееся печатью Его власти, и почитая установление [соблюдение воскресного дня как дня покоя], являющееся знамением верховной власти Рима, люди тем самым примут знак преданности Риму – «начертание зверя» (Э. Уайт. Великая борьба, с. 445, 449).

«Почему те, кто считает себя носителем света, людьми, которым открыта Божья истина во всей полноте, отвернутся от Бога в самый ответственный момент?»

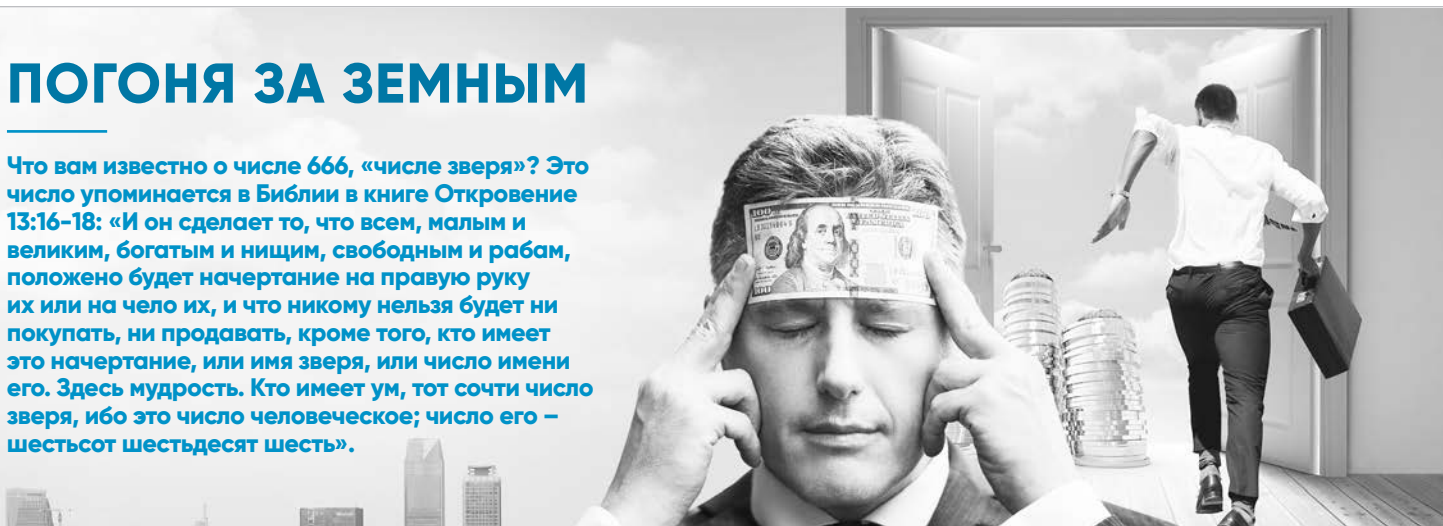
Также о числе зверя пророк говорит: «Это число человеческое». Многие считают, что это число дьявола. Но Библия утверждает, что число зверя – человеческое. Данное утверждение означает, что число 666 может иметь отношение к любому из нас, а не только к папству. Каким же образом число 666 может быть связано с моей жизнью? Значит ли это, что моя принадлежность к Церкви Остатка, а не, например, к католической церкви, полностью обезопасит меня от получения «начертания зверя»?

Еще один ключевой текст, помогающий нам увидеть глубину значения «числа зверя», говорит о том, что «*никому нельзя будет ни покупать, ни продавать, кроме того, кто имеет это начертание, или имя зверя, или число имени его*» (ст. 16). Запрет на торговые операции для тех, кто не подчинится требованиям действующей духовно-светской власти, невозможность обеспечить себя и свои семьи самым необходимым станут, возможно, одним из наибольших камней преткновения для многих верующих, соблюдающих субботу. Почему те, кто считает себя носителем света, людьми, которым открыта Божья истина во всей полноте, отвернутся от Бога в самый ответственный момент?

Был ли Соломон глубоко верующим человеком? Несомненно. Общался ли он с Богом? Да, и очень тесно. Соломон попросил у Бога мудрости и получил ее. Кроме непревзойденной мудрости, Бог дал Соломону то, чего тот не просил: богатство и славу (см. 3 Цар. 3:13).

10-я глава 3-й книги Царств – это некий рубеж, который отделяет одну веху жизни Соломона – его благочестивое правление – от другой: его падения. В начале этой главы рассказывается о визите царицы Савской, которая, побеседовав с ним и увидев, насколько мудро Соломон управляет своим государством, сказала ему: «*Мудрости и богатства у тебя больше, нежели как я слышала*» (3 Цар. 10:7). О чем далее повествует 10-я глава? О несметных богатствах царя. «*В золоте, которое приходило Соломону в каждый год, весу было шестьсот шестьдесят шесть талантов золотых*» (ст. 14). «*И сделал царь Соломон двести больших щитов из ковального золота, по шестисот циклей пошло на каждый щит*» (ст. 16). Вы никогда не задавались вопросом, зачем ему были нужны эти щиты? И почему, описывая их, автор летописи указал точный вес золота, которое пошло на каждый щит? Эти щиты были просто частью интерьера. Никакой пользы от них не было.

В 14-м стихе 10-й главы мы находим уже знакомое нам число 666, а в по-

следующих стихах этой главы – другие сочетания цифры 6. *«К престолу было шесть ступеней; верх сзади у престола был круглый, и были с обеих сторон у места сиденья локотники, и два льва стояли у локотников. И еще двенадцать львов стояли там на шести ступенях по обе стороны. Подобного сему не бывало ни в одном царстве»* (ст. 19, 20). Царские колесницы, купленные в Египте, стоили 600 сиклей серебра (см. ст. 29). Число 666, упоминаемое в этой главе, непосредственно связано с огромным богатством, которым владел Соломон.

Господь, зная, какие искушения постигают очень богатых правителей, объявил Свою волю относительно каждого, кто займет царский престол в Израиле: *«Только чтоб он не умножил себе коней и не возвращал народа в Египет для умножения себе коней... И чтобы не умножал себе жен... и чтобы серебра и золота не умножал себе чрезмерно»* (Втор. 17:16-17). В 10-й главе 3-й книги Царств мы читаем о том, что Соломон нарушил каждое из этих повелений Божьих.

Вернемся к числу 666, которое упоминается в 14-м стихе. 666 талантов золота, ежегодно получаемые Соломоном, эквивалентны сумме немного большей, чем 18 млн. долларов. На что Соломон тратил такие средства?

«Царские союзы и торговые соглашения с языческими народами приносили Соломону славу, известность и земные богатства. В большом количестве получал он золото из Офира и серебро из Тира. *«И сделал царь серебро и золото в Иерусалиме равноценным простому камню, а кедр, по множеству их, сделал равноценным сикоморам, которые на низких местах»* (2 Пар. 1:15). Отступничество Соломона происходило столь постепенно, что когда он опомнился, то был уже очень далеко от Бога. Он начал все меньше и меньше доверяться Божественному руководству и благословению, а все больше полагался на собственные силы. Незаметно он отклонился от непоколебимого повиновения Богу, а сам все ближе и ближе принимал обычаи окружающих народов. Уступая искушениям, порожденным успехом и почетным положением, он забыл об Источнике своего процветания. Честолюбивое стремление Соломона превзойти всех остальных в могуществе и великолепии привело его к неверному использованию небесных даров ради достижения эгоистичных целей. Деньги, предназначенные для бедных и для утверждения святых принципов Божьих по всей земле, были истрачены на осуществление честолюбивых планов.

Увлеченный непреодолимым желанием затмить всех показной роскошью, царь забыл о необходимости стремиться к совершенству и благородству... Огромные прибыли, получаемые от торговли со многими странами, увеличивались за счет высоких налогов. Так

гордость, честолюбие, расточительность и потворство своим желаниям привели к насилию и жестокости. Мягкосердечное, внимательное отношение к людям, свойственное Соломону в ранний период его царствования, резко изменилось. Из самого мудрого и милосердного монарха он превратился в тирана... В благополучии таится опасность. На протяжении веков богатство и слава угрожали скромности и духовности... Горе и несчастье вызывают скорбь, но самым опасным для духовной жизни является благополучие. Если человек не покорится воле Божьей, если он не будет освящен истиной, богатство, несомненно, порождает в нем самонадеянность» (Э. Уайт. Пророки и цари, с. 54-56, 59-60).

подполковник Станислав Петров

«Горе и несчастье вызывают скорбь, но самым опасным для духовной жизни является благополучие.»

Некоторые думают, что причины падения царя Соломона были исключительно женщины – 300 жен и 700 наложниц. Но при внимательном изучении Библии и Духа Пророчества нам открывается еще одна причина его падения – не только женщины, но и его богатство.

По этой же причине немало людей в последнее время уходит от Бога. С помощью денег, находящихся в распоряжении светской власти, богототупническая духовная власть, упоминаемая в 13-й главе Откровения, будет держать в повиновении весь мир. Противостанем ли мы ее влиянию?

Габриэль Гарсиа Маркес однажды сказал: «Деньги – это помет дьявола». С их помощью сатана делает нас своими подданными. Он знает, как свести на нет влияние Божьей истины на наши сердца. Те, кто любит удовольствия больше, чем Бога, становятся активными помощниками врага Божьего. Он же использует разнообразные уловки, для того чтобы мы погрузились в земные заботы и сосредоточили все свое внимание на материальных вопросах, чтобы начали больше заботиться о своих доходах, нежели о распространении истины и созидании Царства Христова. Из-за денег происходят конфликты между странами. Большинство ересей, вызывающих

серьезные разногласия в общинах, основаны на чьем-то нежелании приносить десятину в церковь. Для каждого из нас у дьявола приготовлен крючок, на который мы можем попасться и тем самым подвергнуть смертельной опасности не только себя, но и наших близких.

26 сентября 1983 года подполковник Станислав Петров был дежурным командного пункта, входящего в состав объединения ракетно-космической обороны. В случае ракетного нападения дежурный офицер должен был немедленно поставить в известность руководство страны, которое принимало решение об ответном ударе. В тот день, во время дежурства Петрова, компьютер сообщил о запуске ракет с американской базы. В распоряжении дежурного было всего 20 минут, чтобы проанализировать обстановку, и, если запуск подтверждался, сообщить руководству о ядерном нападении на страну. Однако, изучив донесения «визуальщиков», отслеживающих запуски ракет, и данные компьютера, Петров решил, что это ложное срабатывание системы раннего предупреждения, и передал соответствующее оповещение командованию. Он понимал, что в случае ошибки последствия будут фатальными. Однако позже его предположение подтвердилось. Причиной ложного срабатывания послужила засветка датчиков спутника солнечным светом, отраженным от высотных облаков – редчайшего явления, не учтенного разработчиками системы. В течение 20 минут этот офицер принял решение, спасшее мир от ядерной катастрофы.

Подполковник Петров был предан своему делу. В тот день в его руках была судьба многих стран. Наше дело не менее важно, ведь нам дана спасающая весть, и мы призваны нести ее погибающему миру. Но мы можем не выполнить Божьего поручения, если будем увлечены погоней за земным. Почему Церковь сегодня так остро нуждается в посвященных людях? Потому что многие верующие увлечены не тем, чем нужно.

Мы всегда будем нуждаться в средствах. Но Христос говорит: *«Ищите же прежде Царства Божия и правды Его, и это все приложится вам»* (Мф. 6:33). Если мы будем служить Господу, то все, что нам действительно необходимо, Он даст нам.

Пусть Господь поможет нам не быть равнодушными к Божьему делу и высоко держать Его знамя. Пусть Он даст нам мудрость, чтобы мы могли правильно расставить свои приоритеты. Пусть Он поможет грамотно распоряжаться средствами, которыми Он нас благословляет. Тогда у Церкви Божьей будут средства для проповеди Евангелия.

Рустам Мухаметвалев

Бути на своєму місці

Інколи буває складно правильно сприймати людину, яка знаходиться в зовсім інших умовах, ніж ми. Нас насторожує, коли вона поводить себе не так, як ми. У нас можуть з'являтися певні сумніви: не може бути, щоб людина залишалася щирим християнином, обіймаючи таку посаду або належачи до іншої конфесії, або ж навчаючись у такому-то закладі. Історія, записана в 1 Цар. 18, застерігає нас бути обережними з подібними судженнями.

Серед осіб, згаданих у 1 Цар. 18, особливу увагу привертає Овдій. Про нього не сказано жодного слова ні до, ні після змальованих подій. Із цієї біблійної історії ми дізнаємося, що Овдій посідав високе становище в одному з найганебніших і найрозпусніших палаців в історії ізраїльського народу. Біблійні коментарі представляють цього чоловіка суперечливо: одні відносять його до так званих «таємних віруючих», подібних до новозавітного Никодима; інші називають пристосуванцем, який «служить двом панам».

«Овдій є прекрасним прикладом того, як богобоязливий слуга може зберегти свою чесність серед нечуваної розбещеності, хоча, можливо, він знаходився не на тому місці, яке йому слід було займати, бо не був відділений, як Ілля. Таке його становище можна було б пояснити тим, що він покладався на свої власні сили та боявся за своє життя» (Короткий біблійний словник, с. 12).

Хто ж такий Овдій – чоловік з такою суперечливою характеристикою? Пристосуванець? Боягуз? Герой? Щоб відповісти на поставлені запитання, потрібно звернутися до Святого Письма. Тільки Біблія може допомогти нам розкрити цю особистість і почерпнути корисні уроки з її життя.

Начальник над палацом

Овдій був високопоставленим державним чиновником: «**був над домом**» (1 Цар. 18:3). У його обов'язки входило керівництво та нагляд за царським палацом. Після Ахава та Єзавелі Овдій посідав найвище становище в Ізраїлі. Може закрастися думка, що людина не могла б обійняти таку посаду, не йдучи на компроміси. Проте в цьому вірші сказано, що «Овдій був дуже богобійний». Можливо, саме тут і криється причина таких неоднозначних суджень про нього.

Складно жити, працювати й керувати в розбещеному суспільстві й водночас бути «дуже богобійним». З погляду людей, це несумісні речі!

Дуже богобійний

Якщо порівняти Ілля й Овдія, можна виявити між ними велику різницю: один був усамітненим, жив у пустелі, одягався в простий одяг, був змушений ховатися від царя, а інший жив у царських палатах, посідав високе становище і «вижив» у важкий для правдивих поклонників Яхве час.

«Єдине, що може перешкодити служінню, – непокора, коли людина свідомо залишає місце, призначене їй Богом.»

Однак Суддя – Господь, а не ми. Кожен із нас дасть перед Ним відповідь за себе, а не за інших. Оцінюючи інших, ми можемо легко помилитися, як це сталося з Іллею, котрий вважав, що він залишився єдиною вірною Богові людиною. Господь повинен був нагадати Своему пророку, що у Нього є ще 7000 вірних, котрі не схилилися на коліна перед Ваалом.

Серед людей існує тенденція – недооцінювати скромну й спокійну за вдачею людину. Коли на арені подій з'являються такі духовні гіганти, як Ілля, то люди, подібні до Овдія, стають непримітними, вони ніби тьмяніють. «Іллі» ж своїм яскравим світлом за-

тьмарюють інших, але «**зірка від зірки відрізняється славою**» (1 Кор. 15:41). Ми повинні менше критикувати тих, кого не можемо зрозуміти, а більше молилися за них. Будьмо вдячними Господу, що Його діти знаходяться і в прошарках суспільства, не для всіх досяжних: і в палацах, і при царях.

Овдій, обіймаючи таку високу посаду, виявився корисним як для Іллі, так і для інших пророків, а отже, і для Бога! Він виявився вірним у дуже важких для духовної людини умовах, тому що мав страх Божий. Слово Боже часто говорить, що «**початок премудрости – страх перед Господом**» (Псал. 111:10; Прип. 1:7). Страх Божий – це Божа благодать, яка оберігає Його дітей від падіння. Тому, якщо б про Овдія нічого більше не було сказано, окрім того, що він «**був дуже богобійний**», цього було б цілком достатньо, щоб дійти правильного висновку: Овдій був дитиною Божою. У світлі цієї істини ми й повинні розглядати його життя.

Богобійний від своєї молодості

У Біблії не сказано, як Овдій став богобоязливим з юних літ, але ми можемо припустити, що в нього були віруючі батьки, які навчили його шанувати Бога. «**А раб твій боїться Господа від своєї молодості**» (1 Цар. 18:12). Тільки віруючі батьки могли дати синові ім'я Овдій, що означає «слуга Господній». Овдій народився в час жорстоких переслідувань вірних Богові ізраїльтян. Скрізь були побудовані капища язичницького бога Ваала, і його священики на чолі з царицею-язичницею примушували народ поклонятися їхньому божеству. Тому батьки, котрі в такий складний час дали біблійне ім'я своїй дитині, безумовно, самі повинні були бути богобоязливими. Ці батьки, незважаючи на загрозу полатитися життям за

свою вірність, виховували сина в страху Господньому. І їм вдалося виховати його таким. Згодом Овдій сам міг засвідчити: **«А раб твій боїться Господа від своєї молодості»** (1 Цар. 18:12).

Щасливі ті діти, які мають богобоязних батьків! Бути дитиною Божою з дитинства означає бути збереженим від багатьох спокус. **«...Страх Господній відводить від злого»** (Прип. 16:6). Страх Божий породжує страх згрішити. Відомо, що діти дуже сприйнятливі до середовища, яке їх оточує. Недарма Слово Боже закликає: **«Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї»** (Прип. 22:6).

«Хто може знати, наскільки ми виявимося корисними для справи Божої, знаходячись на тому місці, де стоїмо?»

Йосип, перебуваючи в царедворця Потіфара, зберіг вірність Богові без жодних компромісів. Як Овдій, він міг сказати, що **«боїться Господа від своєї молодості»**. **«Як же я вчиню це велике зло, і згрішу перед Богом?»** (Бут. 39:9) – мужньо проголосив він.

Таким був і Мойсей. Знаходячись у палаці фараона, він не піддався спокусам придворного життя, але **«краще зволив терпіти з Божим народом, ніж тимчасово мати насолоду від гріха»** (Євр. 11:25). Даниїл у палаці вавилонського монарха, маючи страх Божий, **«поклав... собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив»** (Дан. 1:8). І Бог подарував Даниїлу милість і приязнь начальників у цих складних умовах.

У Слові Божому та в історії Церкви таких прикладів безліч. Бог завжди мав і має потребу в «Овдіях». Подяка Йому за те, що в Нього є надійні свідки й у вищих верствах суспільства. Скільки мудрості, сили, терпіння повинен був мати Овдій, щоб зберегти вірність Богові. Простіше було б залишити це місце й сховатися. Однак мудрість не завжди проявляється у втечі. Найбільша

мудрість може виявитися якраз у тому, щоб залишитися на місці. Якщо Господь поставив тебе там, де ти зараз знаходишся, то не шукай звільнення. Не думай, що на іншій посаді, в іншому місці, в іншій країні ти будеш кориснішим. Найкраще для тебе місце те, де тебе поставив Бог. Тут ти зможеш бути корисним для Господа й людей.

Відповідного часу на відповідному місці

Уявімо собі, що Овдій вирішив піти в підпілля. Що сталося б із тією сотнею пророків, яких він, користуючись своїм становищем, зумів сховати в печерах від агентів Єзавелі? Жоден інший не зміг би цього зробити, а тільки Овдій, слуга Господа, який був у цей відповідний час на своєму відповідному місці начальника Ахавового палацу. Не думаймо, що він робив це без ризику для життя. Одна справа – сховати 100 пророків, а зовсім інша – щодня годувати їх, тоді як у країні люди помирали від голоду. Якби Єзавель дізналася про це, Овдія спіткала б неминуча смерть. Овдій, маючи страх Господній, звершував подвиг на тому місці, на котре Бог поставив його.

Нехай приклад Овдія підбадьорить тих, хто вважає умови свого життя занадто складними і не бачить можливості послужити Господу. Якими б не були наші обставини, вірність Богові від них не залежить. Єдине, що може перешкодити служінню, – непокоя, коли людина свідомо залишає місце, призначене їй Богом. Хто може знати, наскільки ми виявимося корисними для справи Божої, знаходячись на тому місці, де стоїмо? Залишаймося на цьому місці доти, доки Бог знову не зветиме нам рухатися далі. Тоді ми будемо цвісти, **«як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно»** (Псал. 1:3). Бог поставив нас бути маяком на цьому «березі», щоб жодна душа у світі не загинула.

**«...Не дримає й не спить
Сторож Ізраїлів! Господь
стерегтиме тебе від усякого
зла, стерегтиме Він душу
твою, – Господь стерегтиме
твій вихід та вхід відтепер
аж навіки!»**

(Псал. 121:4, 7, 8).

Підготував
Богдан Стасюк

А що з ВАШИМ СУМЛІННЯМ? (Дії 23:1)

Совість – дивовижна. Ви не можете її побачити, доторкнутися, але ви можете почути її голос. У багатьох настає стадія спаленої совісті, коли людина вже не відчуває докорів. Один християнин назвав совість «колючкою», яка колеться щоразу, коли спить. Чому совість спить?

Багато років тому один хлопчик сів на автобус без квитка. Совість прошепотіла йому про те, що це неправильно, але її голос був таким тихим, що хлопчик не звернув на неї жодної уваги. Минуло 45 років. Внутрішній голос не замовкав. Урешті-решт цей чоловік у чотирикратному розмірі сплатив автобусній компанії той самий безквитковий проїзд і тільки після цього зміг заспокоїтися.

Одна жінка вкрала з готельного номеру два рушники. 20 років голос сумління нагадував їй про її провину. Нарешті вона все ж таки переказала на рахунок готелю кошти за вкрадені колись речі. Лише після цього вона змогла спокійно жити.

Одного разу дівчинка списала на іспиті з алгебри. Вона склала іспит, але не відчувала радості. «Виправи свій вчинок. Підди і зіймайся!» – говорив їй внутрішній голос, але їй було дуже соромно. Вона виросла і поїхала в далеку країну, де стала місіонером. Але голос совісті переслідував її і там. Одного разу вона відчула, що більше не в змозі це переживати. Вона сіла і написала листа своєму вчителю математики: «25 років тому я списала на іспиті з алгебри. Відтоді я не маю спокою. Я вирішила, що душевний мир важливіший за мою гордість, тому я визнаю свою провину. Будь ласка, пробачте мене».

Ще один хлопчик зі штату Індіана одного разу вкрав кавун. Коли він виріс, то прийняв у своє серце Бога, і ось його наздогнали докори сумління. Господар вкраденого кавуна давно помер, тому він написав листа його доньці: «Я прийшов до Бога, і ось на моєму шляху виник той самий кавун. Він став таким великим, що мені через нього не переступити. Будь ласка, пробачте мене за мій вчинок».

Голос совісті – вельми цікавий і водночас сумний феномен. Якщо совість керована Божим Духом (Римл. 9:1), і ми до Нього прислухаємося, тим ближче Він приводить нас до Отця. Якщо ми відмовляємося йому підкоритися, голос поступово слабшає і зовсім замовкає. Саме Бог через совість веде нас до покаяння. Як же ми покаємося, якщо вона замовкне?

А як поживає ваше сумління?

ДОСТОЙНЫЕ Вечери Господней

Несколько лет назад, совершая пасторское служение, я обратил внимание на то, что один из братьев никогда не приходит в церковь на богослужение Вечери Господней. Впервые, заметив его отсутствие, я подумал, что он, возможно, заболел или же куда-то уехал. Но он не появился и на следующей Вечере. Когда же он пропустил богослужение Вечери еще несколько раз подряд, я понял, что у этого человека серьезные духовные проблемы.

Однажды, после очередного приглашения посетить торжественное богослужение и принять участие в Вечере Господней, он сказал: «К сожалению, я недостойн участвовать в Вечере Господней. Я не могу принимать хлеб и вино – самую великую святыню в истории Вселенной, – потому что я недостойн».

Сталкивались ли вы с подобной позицией? Скажите, кто из вас достоин участвовать в Вечере Господней, а кто нет? Начнем исследование этого вопроса со следующего библейского текста: «**Я говорю вам как рассудительным; сами рассудите о том, что говорю. Чаша благословения, которую благословляем, не есть ли приобщение Крови Христовой? Хлеб, который преломляем, не есть ли приобщение Тела Христова?**» (1 Кор. 10:15, 16):

Апостол Павел, описывая служение Вечери Господней, говорит о том, что происходит в духовной жизни человека, принимающего хлеб и плод виноградной лозы. Чаша, которую мы принимаем, это приобщение не к вину, то есть винограду соку, а к Крови Христовой. Хлеб, который мы преломляем, – это приобщение не к кусочку пресной лепешки, а к телу Христову. Священное Писание не учит тому, что хлеб магическим образом превращается в реальное тело Иисуса Христа, а вино – в настоящую кровь. Человек, принимающий символы тела и крови с верой, приобщается, то есть соединяется с Иисусом Христом.

Служение Вечери Господней побуждает людей задуматься о своем духовном состоянии. «**Посему, кто будет есть хлеб сей или пить чашу Господню недостойно, виновен будет против Тела и Крови Господней. Да испытывает же себя человек, и таким образом пусть**

ест от хлеба сего и пьет из чаши сей. Ибо кто ест и пьет недостойно, тот ест и пьет осуждение себе, не рассуждая о Теле Господнем. Оттого многие из вас немощны и больны и немало умирает» (1 Кор. 11:27-30). Слова, записанные во второй части этого отрывка, пугают некоторых братьев и сестер до такой степени, что те опасаются участвовать в Вечере Господней. Один человек, например, боялся, что может даже не доехать до дома, если примет хлеб и вино недостойно, в осуждение себе.

Что же делает человека достойным принимать святыне символы? Как Библия отвечает на этот вопрос? В 1 Кор. 11:27 говорится о том, что само действие, манера принятия хлеба и вина могут быть недостойными. Речь идет о процессе принятия, а не о том, достоин ли принимающий. Один из современных переводов этого текста говорит: «**Кто будет есть и пить неподобающим образом**». Именно процесс принятия символов на Вечере Господней определяет, каким будет результат вашего участия в ней: либо благословение, либо проклятие, то есть либо связь с Господом и приобщение к Нему, либо же осуждение.

Как же участвовать в Вечере Господней, чтобы есть и пить не в осуждение себе? «**Ибо кто ест и пьет недостойно, тот ест и пьет осуждение себе, не рассуждая о Теле Господнем**» (1 Кор. 11:29). Апостол говорит здесь о том, что недостойно принимает святыне символы тот, кто во время принятия не рассуждает о Теле Господнем. Таков ответ Библии на важный вопрос о том, кто достоин участия в Вечере Господней. Священное Писание говорит не о том, достоин человек или нет, а о том, в каком он находится состоянии и о чем размышляет во время Вечери.

Что означает рассуждать о Теле Господнем? «**Ибо я от Самого Господа принял то, что и вам передал, что Господь Иисус в ту ночь, в которую предан был, взял хлеб и, возблагодарив, преломил и сказал: «примите, ядите, сие есть Тело Мое, за вас ломимое; сие творите в Мое воспоминание».** Также и чашу после вечери, и сказал: «сия чаша есть новый завет в Моей Крови; сие творите, когда только будете пить, в Мое воспоминание». Ибо всякий раз, когда вы едите хлеб сей и пьете чашу сию, смерть Господню возвещаете, доколе Он придет» (1 Кор. 11:23-26). Этот отрывок описывает Тело Иисуса Христа – Тело, которое понесло наказание за грехи мира, которое было пригвождено ко кресту и стало искуплением за беззакония человечества. Рассуждать о Теле, чтобы принимать Вечерю Господню достойно, означает вспоминать жертву Иисуса Христа, принесенную ради нас.

Возможно, вы слышали историю о том, как одному верующему человеку приснилась картина распятия: невинного безгрешного Иисуса ввели на Голгофу. Там Его распяли и стали прибавлять Его руки гвоздями ко кресту. И этот верующий, видя такое надругательство над Спасителем, пробрался сквозь толпу солдат и схватил за руку того, кто прибавлял руку Спасителя. Тот человек обернулся, и верующий увидел свое лицо. Это он распинал Спасителя. Рассуждать о Теле Господнем означает размышлять о том, почему эта Жертва была необходима, почему Иисус стал Агнцем Божиим и почему Он должен был пролить кровь. Все это произошло потому, что вы и я согрешили и лишены славы Божьей. Возмездие за грех – смерть, а Иисус Христос в Своей великой любви вместо нас взшел на крест. Так есть ли на земле такой человек, который будет достоин участия в Вечере Господней? Если бы мы были безгрешными, не было бы нужды в жертве Иисуса. Нам не нужно было бы принимать хлеб и вино в память об этом событии, чтобы еще раз засвидетельствовать о своей вере в Спасителя. Поэтому именно недостойные, те, кто рассуждает о Теле Господнем, должны присутствовать на Его Вечере. Они первыми должны протягивать руку за хлебом и вином. Их участие в принятии символов Тела и Крови – это свидетельство их веры в то, что искупительная Жертва принесена и что сегодня Христос пребывает на Небе, ходатайствуя за них. И когда мы принима-

маем участие в преломлении хлеба, в принятии вина, мы провозглашаем свою веру в действенность этой Жертвы и в спасительную силу Голгофского страдания. Вот что означает рассуждать о Теле Господнем.

Вечеря Господня – это возможность снова заявить о своей вере в Иисуса Христа и исследовать свое сердце, задав себе вопрос: есть ли еще какой-то грех, который я не исповедал Господу, не возложил на Иисуса Христа? Если человек, размышляя об этом, участвует в Вечере Господней, значит, он рассуждает о Теле Господнем, общается к Господу и в результате обретет благословение.

На вопрос, что означает рассуждать о Теле Господнем, есть еще один ответ. **«Посему, братия мои, собираясь на вечерю, друг друга ждите. А если кто голоден, пусть ест дома, чтобы собираться вам не на осуждение. Прочее устрою, когда приду»** (1 Кор. 11:33, 34). По словам апостола, осуждение грозит не только тому, кто ест и пьет, не рассуждая о жертве Иисуса Христа, но и тому, кто собирается на Вечерю Господню, будучи в соре с кем-либо из собратьев или имея в сердце обиду на ближнего. **«Но, предлагая сие, не хвалю вас, что вы собираетесь не на лучшее, а на худшее. Ибо, во-первых, слышу, что, когда вы собираетесь в церковь, между вами бывают разделения, чему отчасти и верю»** (1 Кор. 11:17, 18). О чем здесь идет речь? О Теле Христовом – Церкви. **«Ибо надлежит быть и разномыслиям между вами, дабы открылись между вами искусные. Далее, вы собираетесь так, что это не значит вкушать вечерю Господню»** (ст. 19, 20). Люди думают, что приходят на Вечерю Господню, но на самом деле этого не происходит. Почему? **«Или пренебрегаете церковь Божию и унижаете неимущих? Что сказать вам? Похвалить ли вас за это? Не похваляю»** (ст. 22). О чем здесь говорит Павел? О том, что некоторые члены коринфской церкви не проявляли заботы о нуждающихся собратях.

Есть ли в вашей общине разномыслия относительно учения Церкви? Или, может быть, остро чувствуется социальное расхождение? И если вы, приходя на Вечерю в таком состоянии духа и с таким отношением друг ко другу, думаете, что принимаете Вечерю Господню, то вы ошибаетесь. Принимаете достойно Вечерю Господню тот, кто размышляет о Теле Иисуса Христа, о Его жертве и о единстве Церкви. **«Ибо, как тело**

одно, но имеет многие члены, и все члены одного тела, хотя их и много, составляют одно тело, – так и Христос. Ибо все мы одним Духом крестились в одно тело, Иудеи или Еллины, рабы или свободные, и все напоены одним Духом» (1 Кор. 12:12, 13).

Рассуждать о Теле Господнем, принимая Вечерю Господню, также означает размышлять о том, нет ли у нас каких-либо разногласий с нашими братьями и сестрами. Есть ли в церкви человек, к которому мы испытываем недобрые чувства? Есть ли тот, к кому мы относимся презрительно, высокомерно? Наш ответ определяет, что мы, участники Вечери Господней, получим в результате – благословение или осуждение.

Если же теперь кто-либо из вас скажет: «Да, я точно недостойн», то этот человек сделал не те выводы, к каким нас подводит апостол Павел. Ведь **«если исповедуем грехи наши, то Он, будучи верен и праведен, простит нам грехи наши и очистит нас от всякой неправды»** (1 Ин. 1:9). Если вы согрешили против Господа, просите прощения у Него, а если против человека, примиритесь с ним. Если этот человек далеко, позвоните или напишите ему. Если у вас нет возможности сделать это сейчас, перед Вечерей Господней дайте обет Господу, что вы обязательно сделаете это. И тогда вы будете есть и пить за столом Господа достойно. Если вы осознаете себя грешником и желаете получить прощение, если вы верите в искупительную жертву Христа и благоговейно обращаетесь со святыней – хлебом и вином, тогда Вечеря Господня – для вас. Если вы понимаете, что вам нужно что-либо исправить в ваших взаимоотношениях с братьями и сестрами, – исправьте. **«Да испытывает же себя человек, и таким образом пусть ест от хлеба сего и пьет из чаши сей»** (1 Кор. 11:28).

Вечеря Господня – это катализатор положительных изменений в духовной жизни человека. Ее цель – побудить вас к разрешению насущных духовных проблем в отношениях с Богом и ближними, если по какой-либо причине вы этого еще не сделали. Каждый из нас желает получить благословение Божье. Поэтому будем стремиться к тому, чтобы на каждой Вечере Господней мы ели и пили достойно, рассуждая о Теле Господнем.

Виталий
Олейник

ДРУГА ДЕСЯТИНА

Концепція управління бере свій початок з Едему, де Бог визначив відповідальність людини, використовуючи єврейське слово *рада*, що означає «панувати», «підкорюватися», «спрямовувати», «управляти» (Бут. 1:26-30). У Новому Завіті грецьке слово, що характеризує таку відповідальність направляти, керувати або бути відповідальним за дім свого господаря, – це *ойкономиа*.

Ізраїльська система приношення десятин і пожертвувань, спланована Богом, складалася з трьох компонентів: перша, друга десятини і цільові приношення. Перша десятина повинна була використовуватися для утримання Левитів, і розпоряджались нею левити. Друга десятина призначалася для проведення щорічних свят, а також для благодійних цілей і перебувала у розпорядженні єврейського народу. Пожертвування були частиною поклоніння і допомагали функціонуванню святині. Коли ізраїльтяни зібралися біля гори Синай для того, щоб отримати настанови щодо цивільних, соціальних, економічних і релігійних питань, у них, на відміну від нинішніх часів, не було системи соціального забезпечення.

Зруйнування Єрусалимського храму армією імператорського Риму позначилося на релігійній практиці юдаїзму. До зруйнування храму єврейський народ присвячував першу десятину для утримання Левитів (Лев. 27:30-34; Числ. 18:19-28). Вони також присвячували другу десятину на благодійність і щорічні свята в Єрусалимі (П. Зак. 14:22-29). «Такі закони застосовувалися до перших шести років семирічного циклу, протягом якого вирощувався урожай» (Енциклопедія юдаїзму, с. 707). Після зруйнування другого храму під впливом римлян євреї перестали дотримуватися деяких законів. Друга десятина повинна була показувати щедрість до тих, хто перебував у менш сприятливих умовах.

Е. Уайт пояснює мету другої десятини, як це практикувалося за часів Старого Завіту, у книзі «Турбота Бога про бідних». Вона звертає увагу на те, яку ми несемо відповідальність за турботу про бідних, сиріт, вдів і прихорьків. «Для того щоб заохотити людей для участі і в релігійному служінні, а також з метою кращого забезпечення бідних, виникла потреба в другій десятині з усього прибутку. Щодо першої десятини Господь проголосив: **«А Левієвим синам Я дав ось кожену десятину в Ізраїль на спадищину»** (Числ. 18:21). З приводу другої десятини Він звелів: **«І будеш ти їсти перед лицем Господа, Бога свого у місці, яке Він вибере, щоб Ім'я Його перебувало там, десятину збіжжя свого, виноградного соку свого, і оливок своєї, й перворідних худоби своєї великої й худоби дрібної, щоб навчись боїтися ти Господа, Бога свого, по всі дні»** (П. Зак. 14:23; див. також П. Зак. 14:29; 16:11-14). Цю десятину або її еквівалент у грошах люди повинні були приносити на місце, де була встановлена святиня, протягом двох років» (Патріархи і пророки, с. 530).

Друга десятина була благословенням, тому що вона плекала дух благодійності. Саме на цьому принципі була заснована сама система добровільних приношень.

НЕ СУДИТЕ...

«Не делайте себя эталоном для окружающих, не делайте ваше собственное мнение, ваши представления о долге, ваше толкование Священного Писания критерием для других и не осуждайте ближних в своем сердце, если они не соответствуют вашему идеалу. Не критикуйте других, не стройте догадок по поводу их мотивов и не выносите им приговор. Мы не можем читать сердце. Мы сами не без вины, а потому не можем судить ближних. Смертные люди могут судить только по внешним признакам. Один Господь, Которому известны все тайные побуждения и намерения, Который с состраданием и нежностью подходит к каждой душе, будет решать участь каждого» (Э. Уайт. Правила счастливой жизни, с. 124).

Несмотря на такой совет, постоянно возникают недобрые чувства и напряженные взаимоотношения, потому что члены Церкви не воздерживаются от сатанинского образа действий. Бог дал нам правило, по

которому мы можем понять поступки братьев и сестер, и дух, которым они движимы: **«По плодам их узнаете их»** (Мф. 7:20). Мы можем определить учение и отношение других людей в соответствии **«с законом и откровением»** (Ис. 8:20). Но как можно пользоваться данным правилом и в то же время избегать духа осуждения по отношению к ближним?

Говорят, что хирург и мясник пользуются одним инструментом – ножом. Но если хирурги умело и точно применяют свое искусство с целью спасения

жизни, то мясники орудуют ножами, уничтожая жизнь. Какой профессии мы будем подражать в нашем обращении с единоверцами? Библия и свидетельство – это духовные ножи. Мы можем использовать их либо для спасения жизни, либо для ее уничтожения. Нам нужно в наших мыслях, словах и поступках подражать Главному Хирургу, который лучше, чем кто-либо, знает, как спасать. Доверимся Ему и Он научит нас правильному обращению с духовными ножами, чтобы с их помощью мы создали жизнь, а не разрушали ее.

Как-то я перечитывала историю о Моисее, потомке еврейского народа, который в течение 40 лет жил как принц Египта. В один день он превратился из принца в разыскиваемую личность, скрывающуюся от правосудия. Я задумалась: «Что бы сделала я: отказалась бы от царского трона? Покинула бы комфортные стены дворца для того, чтобы бороться за свою жизнь в пустыне, кормя овец?»

Затем Господь говорил с Моисеем из горящего куста (Исх. 3:7-10), заверяя его в том, что Он помнит о страданиях Своего народа и хочет освободить его, но Моисей понимал свои недостатки. Четыре раза Моисей говорил Богу, что Он, должно быть, ошибается. «Кто я для такой задачи? Как я могу убедить их? Никто не поверит мне! Пошли кого-нибудь другого». Моисей искал веские причины для того, чтобы не идти (см. Исх. 3:11, 13; 4:1, 10).

«Что это в руке у тебя?» – спросил Господь. Бог хотел, чтобы Моисей признал, Кто является истинным Богом. «Жезл», – ответил Моисей. «Брось его на землю», – сказал Господь (см. Исх. 4:2, 3).

ЧТО ЭТО В РУКЕ ТВОЕЙ?

Тот, кто был принцем со скипетром в руках, стал пастухом, и этот жезл был всем, чем он владел. Это была новая личность, а жезл был его единственным источником дохода. Он защищал Моисея от опасности. Этот жезл был предоставлен Моисею Богом, и Он будет использовать его для того, чтобы творить чудеса.

Моисей не мог стать тем человеком, каким Бог хотел его видеть, до тех пор, пока он не согласится бросить жезл, единственную собственность, и довериться Богу. Показывая Моисею, что Он сильнее, чем египетский бог, Господь велел ему поднять змея за хвост. Тот день в пустыне был решающим для Моисея.

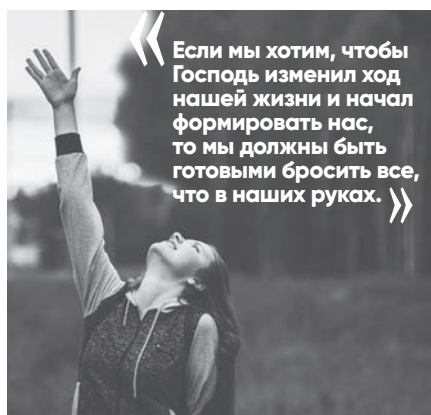
А что происходит в нашей жизни? Если мы хотим, чтобы Господь изменил ход нашей жизни и начал формировать нас, то мы должны быть готовыми бросить все, что в наших руках. Мы можем никогда не встретиться с Богом в горящем кусте и не

освободить целый народ из рабства, но Он призывает нас бросить все то, что в наших руках, и позволить Ему формировать нас для служения. Это вызов для каждого из нас.

Некоторым сложно выпустить из рук все, чем они владеют. Людям кажется сложным даже возвращение Богу десятой части своих доходов. Легко сосредоточиться на своих проблемах и перестать доверять Господу. Если бы мы верили, что наш Небесный Отец может удовлетворить все наши потребности по богатству Своей благодати!

В XV веке Ивану III Великому, русскому царю, товарищи посоветовали жениться и нашли ему жену – дочь короля Греции. Для того чтобы жениться на ней, Иван должен был принять религию его невесты. В день церемонии Иван и его воины стояли в полном вооружении в водах Средиземного моря, готовые к крещению. Но вдруг царь осознал, что они не могут быть и воинами, и православными греками. Они приняли решение: когда священники будут погружать их в воду, то они просто будут держать свою руку с мечом над водой. Церемонии называли «некрещеная рука».

Многие христиане сегодня также имеют «некрещеную руку». Некоторые еще не полностью отдали себя Богу. Что это в руке твоей?

«Если мы хотим, чтобы Господь изменил ход нашей жизни и начал формировать нас, то мы должны быть готовыми бросить все, что в наших руках.»

Джонетта Фломо

ЗОЛОТОЕ ПРАВИЛО

Слова Иисуса Христа всегда были и будут значимыми для нас, достойными нашего внимания и размышления. Сердцевина проповеди Учителя – это Нагорная проповедь. Все учение Ветхого Завета Иисус обобщил несколькими словами:

«Итак, во всем, как хотите, чтобы с вами поступали люди, так поступайте и вы с ними, ибо в этом закон и пророки»

(Мф. 7:12).

Сегодня это изречение известно как «золотое правило», что подчеркивает его ценность и важность. Это правило всеобъемлющее, универсальное и остается актуальным для всех и всегда.

Основная проблема грешного человека – в том, что он сконцентрирован на себе. Многие из нас озабочены тем, как получить больше выгод от взаимодействия с другими людьми. Но «золотое правило» акцентирует наше внимание на том, что мы можем им отдать. Жизнь Иисуса Христа – яркий тому пример. Его учение соответствовало Его жизни. Он знал, какие чувства испытывают люди, приходящие к Нему, и что они переживают. Поэтому, общаясь с людьми, следуйте примеру Христа и старайтесь войти в их положение и представить себе их чувства.

Живем ли мы так, как жил Иисус? Что нам нравится? Чего мы ожидаем от жизни, от окружающих? Мы желаем, чтобы люди были с нами честны, верны своим обещаниям, не крали, помнили о нас, не завидовали, ценили нас, всегда поддерживали. Однако помните, что всего этого от нас ожидают и наши ближние.

Вестница Божья открывает нам глубокое значение «золотого правила»: «От каждого, по милости Божьей сделавшегося Его «домоправителем», Господь требует, чтобы он поделился тем, что имеет, с душами, находящимися во тьме неведения, в той мере и таким образом, как бы он желал этого, будучи на их месте» (Э. Уайт. Правила счастливой жизни, с. 135).

Судьба нераскаявшегося грешника печальна – он обречен на вечную погибель. Иисус прекрасно понимает ценность человеческой души. Он, Всемогущий Бог, знает, какое невыразимое отчаяние охватит грешника в конце времени. **«И ввергнут их в печь огненную; там будет плач и скрежет зубов»** (Мф. 13:42, 50; см. Мф. 22:13, Мф. 25:30; Мф. 24:51).

Нам более приятно слушать добрые вести, провозглашаемые Христом, не правда ли? Но то, что мы прочли выше, — это также слова Спасителя. Иисус знал, какой ужас охватит грешника и какие муки постигнут его в день гибели.

Мы можем представить себе плач всей планеты, но как быть со скрежетом зубов по всей земле? Вы хотя бы раз слышали скрежет зубов другого человека? Мы иногда слышим легкое поскрипывание, когда сильно стискиваем зубы, перенося боль. Но Иисус говорит, что в конце времени по всей земле будет слышен скрежет зубов! Иисус не преувеличивает и не пытается нас напугать. Он знает о том, что ожидает нечестивых в конце земной истории (Откр. 14:9-11).

Люди идут на погибель, они обречены. Ужасная вечная смерть. Бог использует слова: дым, огонь, муки. Кто сегодня хотел бы поменяться местами с грешником, идущим на погибель, и пережить муки, невыразимую боль, отчаяние, «скрежет зубов»? Думаю, никто. Но будучи сегодня на месте грешника и зная всю правду о вечной гибели, чего вы ожидали бы от христиан? Осознавая весь ужас конца, я ожидал бы следующего: множества стучащих в двери моего дома, многочисленных книг и газет, настойчивых молитв родных и друзей, еженедельных приглашений на программы, и даже того, чтобы меня просто взяли за руку и отвели в церковь.

Прочитайте отрывок из послания апостола Павла, адресованного римлянам, – 1:8–16. В последних трех стихах вы найдете замечательные слова: «должен», «готов» и «не стыжусь». Что сделало Павла должником? Встреча с Иисусом Христом на пути, ведущим в Дамаск.

В 2 Кор. 5:11–14 Павел говорит о двух причинах, по которым он проповедует погибающим: любовь к грешникам и знание того, что их ожидает в конце истории Земли. Павел признается, что благовестник в глазах погибающих может выглядеть «безумным». Но мы должны проповедовать, несмотря ни на что, потому что знаем об ужасе «плача» и «скрежета зубов».

Глубокое значение золотого правила позволяет нам по-новому взглянуть на каждого, кто не знаком со спасением. Люди вокруг нас обречены.

Живу ли я в соответствии с «золотым правилом», зная глубокий его смысл? В чем смысл моей веры в Бога? Для чего я изучаю Библию и посещаю церковь? Соблюдение субботы, правила питания, служение в церкви, знание пророчеств – все это очень важно в моей христианской жизни. Но то, настоящий ли я христианин, определяется именно «золотым правилом». Важны ли для вас слова Иисуса Христа? Каков ваш ответ на это правило?

«Золотое правило» адресовано лично каждому из нас. Ничто и никто не снимает с нас личной ответственности за Божье дело. Ни пастор, ни руководство Церкви не могут отменить «золотого правила». «Золотое правило» – суть настоящей библейской религии.

При крещении мы даем много разных обещаний: не пить, не курить, не употреблять ничего нечистого. Но в первую очередь мы обещаем Богу быть инструментами для спасения душ. «Золотое правило» – не только для отдаленных миссионерских полей. Оно предназначено для наших близких, родных и друзей.

Подумайте о том, какую скорбь испытывает Бог, когда люди сегодня теряются для вечности. Понимаем ли мы, насколько ценна каждая душа? Сатана делает все возможное, чтобы отвлечь нас от исполнения «золотого правила». Он загружает нас работой, нездоровыми взаимоотношениями, недоразумениями и ссорами в церкви, подталкивая братьев и сестер к соперничеству.

Сделайте «золотое правило» сутью и мерилем вашей веры и религии. Каждый день обновляйте ваш завет с Богом. Сегодня, как никогда прежде, нам необходимо открыть миру суть христианства, выраженную Иисусом Христом в «золотом правиле».

Леонид
Рутковский

НЕКРОЛОГ

СЛУЖЕНИЕ было смыслом его жизни

(20. 06. 1927 – 29. 01. 2018)

29 января 2018 г. на 91-м году жизни скончался **Константин Афанасьевич Карпенко**.

Брат Константин родился 20 июня 1927 г. в Горловке Донецкой области в семье рабочих Афанасия Петровича и Марии Гавриловны Карпенко. Кроме него в семье было еще трое детей. До начала Великой отечественной войны и оккупации Донбасса Константин успел окончить шесть классов. В послевоенные годы работал трактористом. Был призван в армию, и по окончании службы в 1949 г. вернулся к родным в Горловку.

Путь веры для Константина Афанасьевича начался в 1950 г., когда мать впервые пригласила его в церковь. После богослужения он принял твердое решение служить Господу. В 1951 г. Константин женился на девушке по имени Валентина, и в 1952 г. пара приняла водное крещение. В 1954 г. брат Константин стал служителем в горловской общине и в 1958 г. был рукоположен в сан пресвитера. В 1965 г. по решению руководства Церкви Константин Афанасьевич был направлен на служение в г. Кировоград.

У Константина и Валентины родилось три дочери и два сына. В 1967 г. брат Константин был рукоположен в сан

Константин Афанасьевич со своей семьей

проповедника, а в 1974 г. направлен на служение в Ровенскую область.

Совершая служение в г. Дубно, Константин Афанасьевич перенес тяжелую утрату. Возвращаясь на мотоцикле из Костополя, со служения крещения, он и его супруга попали в аварию, в результате которой Валентина Кондратьевна погибла. Они не доехали до дома всего 10 км.

В 1976 г. он встретил новую помощницу в служении и в 1983 г. был направлен на служение в Евпаторию. В 1988 г. после тяжелой и продолжительной болезни умерла его вторая жена Людмила Петровна.

В 1989 г. Константин Афанасьевич вышел на пенсию. В 1991 г. он познакомился со своей будущей женой Надеждой Васильевной, и вскоре они поженились. С того времени он жил в Киеве. В том же году после евангельской программы Джеймса Гилли брата Константина пригласили совершать служение пастора в 1-й общине г. Киева. Впоследствии он нес посильное служение в 22-й киевской общине.

В любое время брат Константин был готов помочь мудрым словом и советом. Безотказный, он всегда подставлял плечо в служении на Божьей ниве.

Мы безмерно благодарны Господу за такого служителя, брата и отца. У Константина Афанасьевича родилось 5 детей, 10 внуков и 10 правнуков. Пусть дети и внуки Константина продолжают его дело – несут свет надежды людям, не знающим Бога.

Служение и надежда на скорое возвращение Господа были смыслом жизни Константина Афанасьевича. Бог успокоил его, и мы верим, что вскоре Бог подарит нам встречу со всеми верными Своими детьми.

Руководители церкви УУК, сотрудники издательства «Джерело життя» выражают соболезнование родным и близким брата Константина.

МЕЖДУНАРОДНЫЕ НОВОСТИ

ДЕСЯТЬ ДЕРЕВЕНЬ В НИГЕРИИ ПРИНЯЛИ АДВЕНТИЗМ

Нигерия пережила много конфликтов и религиозных преследований – от сожжения церквей до нападений «Боко Харам», радикальной нигерийской исламистской организации. Но в некоторых отдаленных регионах сохраняется прежняя традиционная «структура королевства».

В одном из таких королевств, состоящем из десяти деревень, один человек начал слушать на языке хауса передачи Адвентистского всемирного радио (AWR) и вскоре убедился, что это истина. Он поделился этой вестью со своей семьей, и вскоре в его деревне собралось уже 40 человек. Через некоторое время они убедились в истинности субботы и необходимости креститься. Однако эти люди ничего не знали об адвентистской церковной организации, кроме того, что у нее есть радио.

Один молодой человек решил найти эту радиостанцию. Он прибыл в регио-

нальную столицу Джалинго. И когда юноша спросил о радио Церкви адвентистов седьмого дня, его направили в одну из местных церквей. Первый человек, которого он встретил, оказался братом президента униона. Молодой человек поделился своей историей и нуждой жителей деревни, чтобы кто-то посетил и крестил их.

Президент с казначеем униона отправились в эту деревню. Люди ждали их с нетерпением. Уезжая, президент сказал: «Мы недавно потратили много денег на евангелизацию и крестили 20 человек. Здесь мы ничего не потратили, а к крещению готовы 40 человек. Мы должны развивать и поддерживать Адвентистское всемирное радио!»

Когда король этих десяти деревень узнал, что происходит в одной из них, он решил исследовать новую истину. Услышав историю об Иисусе, о Его жертве ради спасения человечества, король сказал: «Я хочу, чтобы эту истину узнали во всех моих деревнях!» Сегодня все жители десяти деревень – адвентисты седьмого дня.

В общественно-политическом мире могут быть беспорядки, потрясения, войны, в природе – катастрофы и катаклизмы, но мы, христиане, должны продолжать светить, как маяк, и свидетельствовать, чтобы каждый мог принять Иисуса как своего Спасителя.

**Дуэйн МакКей
По материалам: Adventist Review**

НОВИНИ/ЗАХІДНА КОНФЕРЕНЦІЯ

Молодь, яка присвятила свої зимові канікули та відпочинок для служіння Господу й людям як літературні євангелісти, з 30 грудня по 11 січня приїхала до трьох міст України: Калуша, Гоголева та Здолбунова.

Приходько Анна, студентка

«Два міста, дев'ять днів, семеро молодих ентузіастів, сотні дверей, багато духовних книг і тисячі усмішок – це був літературний євангельський виїзд на Заході України 2018 року в містах Рівне та Здолбунів.

Це був мій перший досвід у місіонерській роботі. Я дуже хвилювалася, що в мене не вийде. Проте бажання послужити Богові допомогло відкинути сумніви і вирушити в дорогу. Я не пошкодувала про своє рішення. У нас люди не тільки купували книги, а й просили з ними помолитися.

Вірю, наша робота не була марною, і одного вечора, коли все стихне, у когось у душі запалає подарована надія після прочитаної книги і познайомить з люблячим Богом.»

Особливі канікули

Юрій Носков, служитель Церкви

«Я не хотел ехать на литературный проект в г. Здолбунов, поскольку это не мой метод служения. Я ходил из дома в дом и предлагал людям купить книгу. Но я люблю компании и командное служение. Увидев свою команду, я немного разочаровался, поскольку было всего восемь человек. Раньше, когда я участвовал в таких проектах, команда состояла из 14-16 человек, и результат распространения книг был невысоким.

Первые дни я не видел результата. Мы пробовали и меняли свои методы. Это было время новогодних праздников, мы на улице пели песни, желали людям добра. Люди давали нам деньги, а мы дарили им книги. Это вдохновляло меня и нашу команду. Я увидел преимущества маленькой команды. Бог действовал через нас. Люди и сами покупали книги, и притом те, которые мы хотели, чтоб у них были!

Не придумывайте для Бога метод, как Ему действовать. Не подгоняйте Бога под свое представление, сложившееся у вас благодаря культуре, в которой вы живете, но позвольте Ему действовать Своими нестандартными методами!»

Анжеліка Ювженко, студентка

«Наша команда, яка в основному складалася зі студентів УАЦВО, що в Бучі, звершувала служіння в м. Калуш. Протягом усього проекту молодь відчувала молитовну підтримку членів Церкви й пережила багато досвідів. Мої

друзі, увійшовши до гарного будинку одних людей, співали на славу Богу. Вони подавали господарю книгу «Патріархи і пророки». Узявши її до рук, господар одразу запитав, чи вони адвентисти сьогомого дня. Вони відповіли ствердно,

а він запросив їх до своєї оселі. Спілкуючись з чоловіком, вони дізналися, що він уже 34 роки є священиком греко-католицької церкви. Ми раді, що наша духовна література потрапляє до священиків інших віросповідань. Тепер ми бажємо та мріємо про те, щоб ці книги послужили їм на добро, щоб вони ще глибше пізнавали Божі істини.

Будь-яке служіння зближує молодь. Святе Письмо говорить: «Хліб свій пускай по воді, бо по багатьох днях знов знайдеш його» (Екл. 11:1).»

НОВИНИ/ПОДІЛЬСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

ВОЛОНТЕРИ «СИЛЬНОГО ПОКОЛІННЯ»

У ТИВРОВІ ПРОВЕЛИ СОЦІАЛЬНІ АКЦІЇ

Молодь соціально-євангельського адвентистського проекту «Сильне покоління» зібралася з різних регіонів України і з 31 грудня по 9 січня

2018 року завітала в мальовниче селище Тиврів Вінницької області. Волонтери проекту взяли участь у кількох соціальних акціях, а також розповсюдили близько 600 християнських книг.

Перед розповсюдженням книг молодь прослухала курс лекцій Миколи Шкалікова, керівника Місіонерського відділу Подільської конференції, про те, як правильно служити людям духовною літературою.

Учасники «Сильного покоління» поділилися на дві групи. Перша працювала в канікулярній школі в церкві, друга – вирушила вирізати старі дерева в парку, які потім розвезли жителям міста, які цього потребували. Молодь відвідувала Будинок для літніх людей, співаючи та розповідаючи про любов Христа. У подарунок залишали християнську літературу.

Хочу поділитися одним досвідом. Ми з моїм другом ходили від дверей до дверей. Оскільки ми роздали всю літературу, то вирішили повернутися

до церкви та взяти ще декілька книг. Коли ми вийшли з під'їзду, то побачили одного дідуся. Я спочатку не хотіла підходити, але друг уже прямував до нього. З дідусям Анатолієм ми встигли поговорити декілька хвилин, аж раптом у нього стався приступ епілепсії. Ми відразу викликали швидку. Із розповідей сусідів дізналися, що дідусь мешкає сам, а його син живе в іншій області України. Слава Господу, з дідусям усе було добре. З часом я зрозуміла, що саме Господь послав нас допомогти йому, адже впасти зі східців у його віці було б небезпечно. Часто в нашому житті трапляються різні історії, і тільки з часом ми розуміємо, навіщо Господь веде нас цим шляхом.

Наступної ж суботи дві жінки, які того тижня отримали від нас духовні книги в подарунок, прочитавши їх, знайшли церкву адвентистів і прийшли на богослужіння. Слава одному Богу!

Анастасія Шеремета

Той, хто сіє, обов'язково пожне

«Не обманюйтеся, – Бог осміяний бути не може. Бо що лише людина посіє, те й пожне. Адже хто сіє для свого тіла, – пожне від тіла тління; а хто сіє для Духа, – пожне від Духа вічне життя. Роблячи добро, не втрачаймо запалу, бо свого часу пожнемо, якщо не ослабнемо»

(Гал. 6:7-9).

Коли йдеться про таємну кімнату, можливо, частою проблемою для християн є відчуття, ніби час, проведений у молитві і роздумах, безрезультатний. Існує величезна спокуса за часів удаваного безсилля просто потиснути плечима і зайнятися іншою справою зі словами: «Напевно, завтра буде краще».

Дехто настільки розчарувався, відчувачи свою неефективність, що потрапив у болото зневіри і зневаги. Дивовижний секрет відкриває нам шостий розділ Послання до галат: коли ви сієте для Духа, проводячи час у потаємній кімнаті, ви пожнете життя від Духа. Цей уривок можна застосувати до благодаті в пошуках Бога, коли ми слухаємо і розмірковуємо. Неможливо сіяти для Духа, щоб не отримати згодом відповідний урожай.

Коли я говорю про сіяння, то маю на увазі посвячення свого часу молитві в потаємній кімнаті. А це означає встановити порядок і практикувати звички, які допоможуть вам щодня проводити час з Богом. Таке сіяння обов'язково принесе плоди в ваших з Ним відносинах. Воно змінить вас і також вплине на ваше оточення.

Коли я дотримувався посту, у мене часто виникало відчуття, ніби мій піст

даремний. Саме тоді, коли приходить спокуса все кинути, нагадую собі, що якщо продовжу сіяти, то одного разу пожну. Я перестаю дивитися на тимчасове розчарування і покладаюся на Боже Слово, що урожай з'явиться свого часу, якщо буду наполегливим. Неодноразово я думав, що мій час у потаємній кімнаті нудний і монотонний, але пізніше зрозумів, що кожна мить, проведена з Богом, була дуже важливою. Реальний вплив потаємної кімнати зазвичай стає очевидним тільки через якийсь час.

Ми живемо в культурі, яка розставляє пріоритети, ґрунтуючись на миттєвості досягнення результатів. Голоси світу вимагають, щоб ми приносили плоди. Зараз! Гонитва за результатами може перешкодити нам присвячувати свій час потаємній кімнаті. Ми не повинні оцінювати наш духовний прогрес зважаючи на кількість виконаних проєктів або здатність укладатися в терміни. Наше життя з Богом більш схоже на планування і посадку саду. Коли ми не проводимо час у потаємній кімнаті, зазвичай ми не зможемо відразу показати результати або плоди. Для росту того насіння, що ми сіємо сьогодні, потрібно буде цілий сезон, перш ніж з'являться результати.

Сіяння – надзвичайно нудна і погано оплачувана робота. Дуже рідко плоди

сіяння можна побачити відразу. Зазвичай результати стають очевидними тільки через певний час. Справжній духовний врожай рідко з'являється миттєво і відразу. Мудра віруюча людина розуміє це, присвятивши себе важкому процесу сіяння, усвідомлюючи, що свого часу вона пожне, якщо не ослабне. **«Хто оброблює землю свою, той хлібом насичується»** (Прип. 12:11). Щоб отримати врожай, ви повинні підготувати ґрунт свого серця, а потім посіяти в нього Боже Слово. Боже Слово – це могутнє насіння, яке в результаті дасть грандіозний урожай, якщо ґрунт наших сердець хороший.

Кожна хвилина, проведена в потаємній кімнаті, – це вкладення. Викладаєте у вічні цінності. Бог помічає ваші проблеми і розглядає способи, як винагородити вас за ваше посвячення. А насіння, посіяне у ваших серцях, принесе врожай, якщо ви будете стійкі у вірі та любові.

Працюючи для Господа, не здавайтеся. Коли ви не бачите ефективності, станьте наполегливими і кладіть ще більше. Боже Слово, посіяне у ваше серце сьогодні, проросте, пустить коріння, відростить гілки і принесе плід. Той, хто сіє, обов'язково пожне!

Боб Сордж

СМЕЛЫЕ МОЛИТВЫ

В прошлом году члены центральной корейской церкви АСД в Сиэтле (США) стали свидетелями того, как Господь удивительным образом отвечает на их молитвы.

Братья и сестры нашей церкви были убеждены, что им нужно более активно участвовать в выполнении великой миссии, порученной Христом. Они решили выделять все свободные пожертвования на работу наших миссий за границей. Обычно сумма таких приношений составляет около 200 долларов в месяц. Это не так уж много, но мы знали, что за пределами США эти деньги могут принести больше пользы для Божьего дела.

В январе, после того как мы в очередной раз собрали такую же сумму, я услышал рассказ одного миссионера о том, как Бог невероятным образом помогал в продвижении миссионер-

ской работы. Этот человек, в частности, сказал: «Мне интересно, сколько нам потребуется денег, чтобы завершить миссионерскую работу. Думаю, даже 10 млн. долларов не было бы достаточно». «Согласен, – подумал я, – но, если мы не доверимся Богу и не сделаем шаг веры, мы никогда не окончим эту работу. Ведь река Иордан не расступилась до тех пор, пока первый священник не ступил в воду». Господь желает видеть, как его дети с верой идут вперед.

Я начал молиться: «Господи, я хочу увидеть, как Ты совершаешь то, о чем

рассказывает этот миссионер. Что Ты желаешь сделать через нашу небольшую церковь?»

Сначала я решил предложить членам церкви молиться о 500 долларах в месяц, а потом подумал, что для такой суммы не нужна очень большая вера. Я много молился, размышлял и пришел к выводу: для того, чтобы просить у Бога большую сумму денег, понадобится действительно большая вера.

Так как январские пожертвования пошли на закупку риса для нуждающихся, которых опекала наша миссия ▶

Бескорыстие приносит благословение

«И отдашь голодному душу твою, и напитаешь душу страдальца: тогда свет твой взойдет во тьме, и мрак твой [будет] как полдень; и будет Господь вождем твоим всегда, и во время засухи будет насыщать душу твою и утучнять кости твои, и ты будешь как напоенный водою сад и как источник, которого воды никогда не иссякают»

(Ис. 58:10, 11).

Однажды мне пришлось стать свидетелем необычного случая. В одной больнице Винницы группа докторов во главе с профессором проводила показательный осмотр пациентов вместе с делегацией врачей из США. В комнату для осмотра вошел мужчина около 40 лет, приятной внешности, с правильным телосложением. По его внешнему виду нельзя было сказать, что он чем-то серьезно болен. Лишь краснота лица и небольшое утолщение кончиков пальцев наталкивали на мысль о болезни.

Как выяснилось позже, этот человек родился с трехкамерным сердцем. Это несовместимая с жизнью патология сердца, с которой люди обычно долго не живут. У человека сердце состоит из четырех камер: двух предсердий и двух желудочков. Но его сердце с рождения состояло из двух предсердий и одного желудочка. После осмотра выяснилось, что у этого мужчины нет признаков сердечной недостаточности и он не нуждается в приеме медикаментов. Краснота лица говорила о том, что в его крови находится больше обычной нормы эритроцитов – красных кровяных клеток,

переносящих кислород. А утолщение кончиков пальцев свидетельствовало, что его периферические ткани испытывают кислородное голодание с самого рождения. Но в остальном все было хорошо: никаких отеков, одышки или перебоев в работе сердца.

Когда необычный пациент покинул кабинет врача, профессор рассказал, что этот мужчина женат. В их семье есть ребенок, которого они взяли на воспитание из детского дома. Причем эта супружеская пара приютила не здорового ребенка, а страдающего детским церебральным параличом. Тот, кто сам был нездоров, заботился о еще более немощном человеке, и Бог благословлял его и давал силы.

Проявляйте внимание и заинтересованность к нуждам других людей. Авраам был гостеприимным человеком. Он сам проявил инициативу, пригласив незнакомцев в свой дом. Путники сказали Аврааму, что в следующем году у его жены Сарры родится сын. К тому времени Аврааму было почти 100 лет, а Сарре – 90. Как оказалось, незнакомцы были не обычными люди. Двое из них

были ангелами, а третий, – Христос. Бог особым образом почтил Авраама за его гостеприимство и исполнил обещание, данное раньше, о рождении наследника (Быт. 18:17-19).

Замечая нужду или проблему другого человека, нам не следует ожидать, пока к нам обратятся за помощью. Есть люди, которые, испытывая большую нужду в чем-либо, не будут просить о помощи. Но наш долг заключается в том, чтобы первыми проявить заинтересованность в них. Делая бескорыстно добро, не ожидая ничего взамен, мы получим благо от Господа. Добрые даяния возвратятся к благодетелю сторицей (Пс. 40:2-4).

Возможно, нам не придется кормить в своем доме ангелов в облике людей или воспитывать больного ребенка. Наша жизнь зачастую состоит не из больших дел, но из малых. Небольшие знаки внимания и добрые дела принесут большие благословения как принимающему их, так и дающему.

Алексей
Хачинский

► во Вьетнаме, на средства, которые будут собраны в феврале, мы решили приобрести Библии для вьетнамской миссии. Поэтому в следующую субботу я попросил членов церкви молиться о 1000 долларов, на которые мы сможем купить 200 Библий для Вьетнама. Вся церковь ежедневно молилась об этом.

Э. Уайт пишет: «Многие из тех, кого Бог щедро одарил для выполнения возвышенной работы, достигли очень слабых результатов именно потому, что они и не пытались достичь большего. Тысячи людей проходят по жизни так, как будто у них нет ни определенной цели в жизни, ни высоты, которую они хотели бы достичь. По делам своим они получают соответственное воздаяние» (Э. Уайт. Отражая Христа, с. 331).

В феврале мы собрали не 1 000, а 4 382 доллара. Вместо того чтобы отправить во Вьетнам 200 Библий, мы отправили 876!

Что вы обычно делаете, получив от Бога ответ на свою молитву? Когда Бог столь удивительным образом ответил на наши молитвы, мы решили, что если продол-

жим молиться о той же сумме, какую получили, то это будет означать, что у нас нет веры. Поэтому мы стали просить Бога о том, чтобы в следующем месяце Он дал нам 4 500 долларов, на которые мы смогли бы построить Дома молитвы из бамбука в Камбодже. Мы смогли обеспечить необходимыми средствами 8 церквей. В марте Господь благословил нас суммой в 6 684 доллара. Вместо 8 церквей мы смогли построить 12. Мы снова стали свидетелями Божьей силы.

Каждый месяц мы смело просили все больше и больше, и в тот год наша маленькая церковь пожертвовала 120 000 долларов на миссионерскую работу за пределами страны. «Невероятно!» – воскликнете вы, однако наши члены церкви из месяца в месяц становились свидетелями этого чуда.

Скажете ли вы теперь, что Бог не отвечает на смелые молитвы? Он не просто отвечает на них, Он готов излить на вас намного больше благословений, чем вы просите!

Мартин Ким

Бог по-різному випробовує людей

Бог по-різному випробовує людей. Одним Він дарує рясні благословення, у інших тимчасово забирає матеріальні блага. Він дивиться, чи будуть багаті любити Бога, Подателя всіх благ, і ближніх, як самих себе. Бог задоволений, коли людина правильно розпоряджається цим багатством, у такому випадку Він може покласти на неї ще більшу відповідальність. Господь відкриває самій людині, як та оцінює тимчасове і вічне, земне і небесне. Він каже: **«Як багатство росте, – не прикладайте свого серця до нього»** (Псал. 62:11). Багатство має цінність лише тоді, коли використовується для блага людей і на славу Божу, але жодне земне багатство не повинно бути вашою долею, вашим богом чи спасителем.

Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с 261

Будуйте свої стосунки з Богом

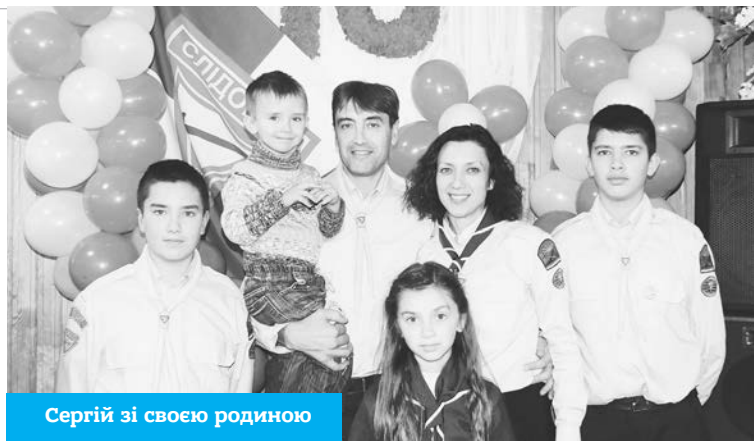
Кожна людина по-різному сприймає Бога. Народившись і зростаючи в християнській родині, людина має певне уявлення про Бога. Мені здавалося, що приналежність до християнської сім'ї вже є гарантією спасіння. Що б не відбулося в моєму житті, чим би я не цікавився, усе це не мало великого значення, адже моя родина віруюча, а це – головне.

Вважаючи так, я не відчував особливої потреби читати Святе Письмо, не відчував потреби в переміні характеру, звичок, думок. Зранку прочитавши з батьками «Ранкові читання», помолившись, відвідавши богослужіння, я вважав, що цього достатньо для християнського життя.

Минали роки. Номінальна християнська свідомість, друзі на вулиці, атеїзм і

глузування в школі вносили свої корективи. Формувалися погані звички, погляди, інтереси, і якби не втручання Господа, я продовжував би прямувати цим шляхом.

Мені було 15 років. Одного разу мені наснився сон. Я стояв у себе на підвір'ї. Мама взяла за руку мою молодшу сестру. Сусідка, яка не мала жодних шансів на спасіння, принаймні я так вважав, узяла за руку свого сина, і вони пішли назустріч Ісусу Христу, Котрий наближався до Землі. Найжахливішим було те, що я не йшов Його зустрічати! Мене ніхто не кликав і ніхто не забороняв іти до Нього. Однак я не міг зробити жодного кроку з того місця, на якому стояв. Я розумів, що настав день розплати за свої рішення і нічого вже неможливо змінити. Це був час відчаю, болю та глибокого розпачу.

Сергій зі своєю родиною

Я прокинувся. Це був перший день, коли я сам почав із великим бажанням, глибоко й усвідомлено читати Біблію. Відтоді так було щодня. Я зрозумів, що без щоденного читання Святого Письма не відбувається єднання з Господом. Так налагоджується дружба з Богом. І хоч випробування не закінчуються, трапляються поразки, але познайомившись із Богом ближче, переживши Його реальну присутність, серце стає чутливим до Його закликів. Тобі починає подо-

ватися те, що подобається Йому, ти починаєш мріяти про те, про що мріє Він. Тобі хочеться чинити так, як чинить Господь. Хочеться бути з Ним поруч. І це лише початок життя в Ісусі.

Потім ми щодня робимо вибір, з ким іти по життю. Кожному з нас, особливо адвентистам, «з дитинства», потрібно пережити зустріч із Богом, побудувати свої стосунки з Христом.

Сергій Костюк

БОГ ДЕЙСТВУЕТ УДИВИТЕЛЬНЫМ ОБРАЗОМ

Бог являет Себя в жизни тех, кто обращается к Нему за помощью, и, желая их спасения, действует подчас необычным способом. Хочу рассказать об одном человеке, с которым я познакомился, став пастором церкви в моем родном Хмельницком. Однажды, просматривая списки членов церкви, я увидел, что среди них есть человек 1918 года рождения. Звали его Леонид Оскола. Леонид был одним из старейших членов церкви в Хмельницком. Когда я пришел к нему, он рассказал мне историю своей жизни. Время, в которое Леня родился, было тяжелым. Он рос в многодетной семье. Когда мальчику было семь, вся семья ютилась в одной комнате. Из-за того, что Леня страдал энурезом, в комнате стоял специфический запах.

Его старшие сестры встречались с парнями и собирались замуж. Согласно традиции, каждая девушка должна была привести своего друга к себе домой и познакомить с семьей. Но из-за неприятного запаха сестры Лени стеснялись приглашать женихов в дом и часто говорили об этом с мамой.

Однажды ночью Леня не мог уснуть. Он слышал, как сестры снова говорят маме о невозможности позвать кого-то в

дом. Неожиданно до него донесся мамин голос: «Что нам делать с этим Ленией? Может, возьмем подушку и просто его задушим?», на что одна из сестер ответила, что они этого не сделают. Трудно поверить, что такое могла сказать мать. Возможно, ее отчаяние было настолько сильным, что она не думала, о чем говорит. Но сын услышал ее слова. Леня понял, что над ним нависла большая опасность. В их комнате в углу висела икона Божьей матери. Когда все уснуло, он опустился на колени, чтобы помолиться. Про себя Леня решил, что Божьей матери молиться не будет – уж очень неприятно ему было вспоминать о маме. Он хотел помолиться маленькому Мальчику, которого она держит на руках. Тот обязательно услышит его и поймет. Впервые в жизни он помолился Иисусу Христу и рассказал о своей болезни. Проснувшись утром, Леня обнаружил, что его постель была сухой. Он не поверил своим глазам, но решил никому ничего не говорить и проверить еще раз. Когда и на следующее утро постель была сухой, тогда он рассказал родным, что Бог исцелил его.

Прошло несколько лет. Леня вырос. Оказалось, что он хорошо рисует. Рядом с их домом располагалась воинская часть, в которой он проводил много времени. Наступил тяжелый для Украины 1933-й год – время голодомора. Голодали все, кроме военных. Однажды Леню вызвал к себе командир части. Он повел парня на склад и велел ему взять столько продуктов, сколько тот сможет унести.

Если бы тогда, несколько лет назад, мама исполнила свою угрозу, то ни его семья, ни другие родственники не выжили бы во время голода.

История Леонида сильно меня впечатлила. Более того, жизнь этого человека, как оказалась, была тесно связана с моей. В 1991 году, гуляя улицами Хмельницкого, я, 17-летний юноша, обратил внимание на одну афишу. Это было приглашение на курсы по изучению Библии. Я подумал, что Библия – интересная книга, и поскольку курсы бесплатные, то почему бы не послушать, чему она учит. В то время еще не было красочных рекламных плакатов, какие мы видим сегодня. В каждом доме культуры, клубе, кинотеатре в штате числился художник, который и рисовал рекламные плакаты и объявления. После окончания курсов я принял крещение в Церкви адвентистов седьмого дня. Со временем я узнал, что ту афишу, которую я увидел тогда, в 1991 году, нарисовал Леонид. Несколько лет назад брат Леонид упокоился в Господе в возрасте 96 лет.

Господь удивительным образом действует в жизни каждого из нас. Верьте Богу! Доверяйте ему свою жизнь, здоровье, планы, мечты и всякого рода мелочи. Доверяйте Ему свои переживания, сомнения и горести. Помните, у Бога не бывает мелочей!

**Феликс
Понятовский**

Точні відповіді на мої молитви

Одного морозного ранку, коли я готувала сніданок і заспокоювала голодну дворічну дитину, мені надійшло повідомлення. Незнайомий відправник представився редактором християнської газети «Адвентистський вісник» і попросила описати для чергового номера один зі своїх досвідів із Богом.

«Досвід, досвід... Який я маю досвід із Богом?» – у перервах між жонглюванням хатніми справами не давала мені спокою думка.

– Сідай, синку! Кашка готова, – вмотивувши дитину зручніше, я поставила тарілку з вівсянкою.

«Що б такого написати?.. Досвід із Богом... Чому нічого не пригадується?!» – роїлися в голові думки.

– Хочеш пити? Уже даю! – відірвавшись від побутових справ, я швидко подала дитині склянку води.

І чому я не записую в блокнот усі Божі відповіді на мої молитви?

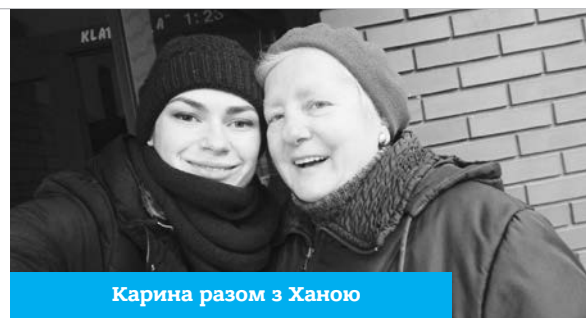
Я понишпорила у своїй пам'яті та пригадала, як у юності просила Бога, щоб Він допоміг моєму татові, курцеві зі стажем, позбутися залежності від цигарок. І він таки позбувся! Пам'ятаю також, як на восьмому місяці вагітності мені защемило нерв у спині настільки, що я не могла ходити і лише плакала від болю. Лікарі розводили руками й казали, що всі відомі їм методи лікування заборонено застосовувати під час вагітності. Тому нічого не могли порадити, окрім лежання. Проте Бог почув мої молитви та вилікував без усіляких ін'єкцій і процедур. Згадала

і самі пологи, які виявилися набагато складнішими, ніж очікувала. Малюк дивом народився без пологових травм. У всіх цих історіях я бачу Божу руку, яка батьківською опікою відповідала на моє «допоможи». Однак визначитися, про що ж саме написати, мені завадив телефонний дзвінок. До мене зателефонувала подруга з Польщі та запросила на прогулянку з дітьми.

Ще рік тому я й подумати не могла, що ми житимемо із сім'єю у Варшаві і я розмовлятиму польською мовою. Я знала, що після переїзду до іншої країни декілька років мені доведеться провести вдома з дитиною, адже чоловік буде весь час на роботі. Саме через це я боялася самотності.

Одягнувши сина, я поквапилася надвір. Там на нас чекали літня жінка та її маленька внучка, з якими я познайомилася на дитячому майданчику через тиждень після переїзду до Польщі. Інтелегентна пані Ханя з чудовим почуттям гумору та багажем життєвої мудрості з перших днів була для мене підтримкою й розрадою. Вона не лише знайомила мене з місцевим менталітетом і давала безкоштовні уроки польської, а ще й називала мене своєю донькою. Пані Ханя та її мила внучка Оля, які жили в будинку навпроти, стали нашими з сином найкращими друзями. З ними було легко й комфортно, наче ми знали одне одного багато років.

Гуляючи під руку зі своєю польською приятелькою, я згадала, що напередодні переїзду до Польщі просила в молитві:

Карина разом з Ханю

«Боже, нам на деякий час доведеться оселитися в іншій країні. Якщо можна, подаруй мені там друга. Не важливо, чи це буде п'ятирічна дитина, чи пенсіонерка. Головне, аби я могла вчити місцеву мову та не почуватися самотньою».

Як чітко Бог уміє відповідати на прохання! Через два тижні я зустріла їх: п'ятирічну Олю й 67-річну пані Ханю, дитину й пенсіонерку. Я отримала бажане. За рік життя в Польщі я познайомилася ще не з однією людиною, але не з усіма вдалося зав'язати міцну щирю дружбу.

Після прогулянки ми йшли із сином додому, а я намагалася порахувати, скільки людей Бог подарував мені за моїм проханням. Мій чоловік, син, пані Ханя, подруги в інституті, телеканал «Надія» – усі вони є відповідями на бажання мого серця.

«Які ж точні відповіді на мої молитви! Бог чує, усе чує! Кожне моє слово долітає до Нього, жодне бажання серця не залишається без відповіді. Кожна молитва – це вже досвід», – думала я, цілуючи сина в рум'яну від морозу щоку.

Карина Дрозда

МОЛИТВА ЗА БАТЬКІВ

З дня заснування Школи Біблії 2017 року виповнилося 25 років. Якщо простежити шлях зростання, то 1992 року один співробітник, тоді ще «Заочної Біблійної Школи», здійснював відправлення першого і єдиного курсу уроків за назвою «Світло світу». Тоді свої перші уроки отримали 52 студента. Ще не дійшовши до кінця курсу, вони активно рекомендували їх своїм друзям та знайомим. 1995 року радіо «Голос надії» вперше почало вести прямі трансляції на національному радіо України, де активно рекламувалися курси уроків «Заочної Біблійної Школи». Завдяки настільки ефективним рекламним методам, уже 1997 року було зареєстровано 4317 нових респондентів, а 2004 року – 12011.

Яна Бабчанік

Сьогодні Школа Біблії пропонує уроки для дітей від 7-13 років, підлітків і молодих людей, для зміцнення сімейних відносин, для ознайомлювального або поглибленого вивчення біблійних істин. 8 з 13 курсів уроків доступні російською та українською мовами, 7 з 13 доступні для вивчення онлайн, а три курси спеціально розроблені для вивчення на сайті.

Понад 84 000 студентів вступили до Школи Біблії за 25 років її існування. З турботою про людей, підготовлені до друку та публікації онлайн кілька курсів уроків, які будуть доступні вже 2018 року, – це уроки про принципи здоров'я, про історію періоду Реформації, а також інтерактивний курс для підлітків. Співробітники переконані, що вивчення Біблії за допомогою уроків Школи Біблії допоможе людям знайти істину і тим самим знайти щастя.

Кілька місяців тому в Школу Біблії зателефонувала 12-річна Яна Бабчанік з Рівненської області і замовила уроки «Небесна перлинка». Їй дуже сподобався курс. Дівчинка не просто читала уроки та виконувала завдання, але дуже вдумливо і розсудливо вивчала інформацію, яку отримувала.

У листуванні Яна запитувала про те, чому варто святити саме суботний день?

Отримавши відповідь від вчителя Школи Біблії, дівчинка написала: «Це запитання у моє серце вклав сам Господь і я отримала відповідь завдяки вам. Господь відкрив мені істину. Слава Йому! Зрозуміла, що треба святити саме суботу, а не неділю».

Успішно завершивши дитячий курс уроків «Небесна перлинка», Яна замовила вже дорослий курс з вивчення Біблії – «Нове життя». У неї, як і раніше, є запитання. Яна розповіла, що народилася в невірній сім'ї. У неї два брати та дві сестрички. У дев'ять років вона вперше прийшла на богослужіння до церкви. Зараз уже її старша сестра Неля відвідує церкву разом з нею, а молодшому братику Владу дуже подобаються заняття для дітей. Проте батьки хоч і не забороняють дітям регулярно вивчати Біблію і приходити до церкви, самі не приєднуються до них.

Одного разу Яна молилася: «Якщо моя сім'я покається, то покажи мені, будь ласка, сьогодні вночі сон, де хоча б один з них буде в Домі молитви». Дівчинка вірить, що Бог спасе її батьків, тому що тієї ночі Бог засвідчив їй це уві сні.

Наталія Савіна

До якого служіння будуть покликані наші діти?

Ми не знаємо, до якого служіння будуть покликані наші діти. Вони можуть провести своє життя в колі сім'ї, виконувати звичайну працю або ж, як учителі Євангелія, вирушати у язичницькі краї. Та чим би люди не займалися, усі вони покликані бути Божими місіонерами, служителями благодаті для світу. Вони мають отримати таке виховання, яке допоможе їм іти за Христом у самовідданому служінні.

Е. Уайт. Пророки і царі, с. 246

ЛІКУЙТЕ ТРИВОГУ СПІВОМ

«Не журіться про душу, що будете їсти, ні про тіло, у що зодягнетесь. Бо душа є більша від їжі, а тіло – від одягу»

(Луки 12:22, 23).

Дж. Пенні, власник однієї з найбільших міжнародних мереж універсальних магазинів, розвинув свій бізнес і заробив багатомільйонні статки після того, як втратив 40 млн. доларів під час кризи 1929 р. Через три роки, коли йому було 56 років, він змушений був розпродати майно, щоб розрахуватися з кредиторами, і практично став банкрутом. Пенні так сильно переживав, що у нього почалися проблеми зі сном. Стрес від хронічної втоми послабив його імунну систему, і він пережив реактивацію вірусу вітряної віспи, яким заразився ще в дитинстві. Оскільки хвороба –

оперізуючий лишай, викликаний цим вірусом, – супроводжувалася сильними болями, Пенні був госпіталізований до санаторію в Баттл-Крік. Йому призначили заспокійливі засоби, але він все одно страждав усю ніч. Абсолютно розбитий фізично і морально, Пенні, сповнений страху смерті, написав прощального листа дружині й синові, оскільки не сподівався дожити до ранку.

Коли він прокинувся, з лікарняної каплиці до нього долинув спів медпрацівників. Він пішов на звуки музики. Пенні розповідав, що відчув, ніби його вивели з мороку на

тепле сонячне світло. Він відчув Божу присутність, як ніколи раніше, і усвідомив, що сам був відповідальний за свої проблеми. Відтоді його життя було вільне від тривоги. Найбільш хвилюючі і найкращі хвилини свого життя він пережив того ранку в каплиці.

Відродження духу принесло добрі плоди. Пенні відновив свою фінансову імперію, переступив рубіж у мільярд доларів і через роки відсвяткував свій 95-й день народження.

Яку пісню ви можете заспівати в момент переживання для підтримки духу?

Цивілізована війна

«Він каже їм: Ви підіть самі подалі в пустинне місце та відпочиньте трохи! Бо так багато було тих, які приходили й відходили, що навіть не було їм коли попоїсти»

(Марк 6:31).

Про необхідність відновлення фізичних і душевних сил після бою в Америці заговорили ще за часів громадянської війни. Прискорене серцебиття було настільки поширене серед солдатів, що такий стан згодом назвали «серцем солдата». Під час Першої світової війни у солдатів розвивалася тривожність. Лікарі називали її «невротом військового часу», оскільки думали, що вона викликана застосуванням важкої артилерії. У період Другої світової війни подібні симптоми називали «втомою бою». А ветерани В'єтнамської війни страждали від «посттравматичних розладів».

Тепер ми знаємо, що причиною даного стану було фізичне і психічне перенапруження. Адже у солдат не було ні відпочинку, ні спокою, ні можливості

відновити сили. І в цій атмосфері нескінченних боїв їхні внутрішні резерви організму врешті решт виснажувалися.

Проте ми з вами знаходимося не на війні. Чи все ж таки на війні? Можливо, ви ведете безперервні бої з труднощами на роботі, фінансовими або сімейними проблемами. У такому разі ви залучені до сучасної «цивілізованої війни».

Альвін Тоффлер у своїй книзі «Майбутній шок» описує «цивілізовану війну» як «фізичний і психологічний стрес, що виникає в результаті надмірного навантаження на адаптивну систему. Простіше кажучи, це реакція людини на перезбудження». Перезбудження – це реакція на будь-які надмірні навантаження.

Підраховано, що кількість стрес-факторів у нашому житті в 100 разів більше ніж у наших батьків. Тоффлер стверджує, що під час «цивілізованої

війни» наступ на нас ведеться за трьома основними напрямками:

- 1 Сенсорне навантаження.** Людський організм реагує на шум так само, як на страх і гнів. Навіть приємні звуки занадто великої гучності можуть запустити в нас захисну реакцію.
- 2 Інформаційне навантаження.** Однією з характеристик сучасного світу є величезний потік інформації. На нас звалюються щоденні телефонні дзвінки, повідомлення в соцмережах, інформація з книг, газет і журналів, теле- і радіопередач.
- 3 Навантаження у сфері прийняття рішень.** Хочемо ми того чи ні, проте щодня ми аналізуємо мінімум 560 рекламних повідомлень.

Нехай Бог допоможе нам обмежити вплив цих стрес-факторів і більше спілкуватися з Ним.

«Заприяznися з Ним, та й май спокій, – цим прийде на тебе добро. Закона візьми з Його уст, а слова Його в серце своє поклади»

(Йова 22:21-22).

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzhereho@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72